

STELLA OCEANUS

Eendags-
eiland

Ishia

Vestra

Nontia

Pontia

Florina

Pria

Targi

Zinth

Lumona

Meilettica

Pelastria

Heros

Florentina

Salicia

Epona

Dantos

Montav

Lenaya

Junos

Iuno

Mysa

Elissa

Consus

Vesna

Dulce

Ponia

Sol

Nova

Cerestia

Amulus

VASHTI HARDY

DE SCHADUW FLUISTERAARS

DE
KRONIEKEN VAN
HELDERSTORM

Vertaald door Aimée Warmerdam

P E L C K M A N S

Voor Tom en Lucy,
de Helderstorm-tweeling
in de echte wereld

HOOFDSTUK 1

ALS EEN MES DOOR HET WATER

Boven een eindeloze oceaan, daar waar gedachten als een ondergaande zon verdwenen, hing een dichte mist; zo grijs als de schaduw van de dood. In de diepten eronder zwommen geen vissen, er kwamen geen walvissen naar de oppervlakte om adem te halen en de zeebodem was verlaten, stil als een vergeten herinnering. Donkere wolken pakten zich geruisloos samen. Daaronder, op de zwarte grillige rotsen, werd gewacht. Ze wisten dat de hemel weldra in vuur en vlam zou staan en dat de onweersbui zou losbarsten. Ze voelden het aan hun leerachtige huid en elke cel in hun lichaam reageerde op de toenemende elektrische lading in de lucht.

Een felle flits brak door de duisternis en in een oogwenk sloegen ze hun vleugels uit.

Arthur en Maud Helderstorm waren twee ongewone gewone kinderen. Ze hadden bijvoorbeeld geen ouders en het huis waarin ze waren opgegroeid, was op valse gronden in beslag genomen. En toch: ze hadden elkaar, en de bijzondere bemanning van een luchtschip was voor hen als een familie. Bovendien waren ze op hun dertiende naar de bevroren Zuidelijke Polaris gereisd; de verste plek in de Open waar ooit een mens geweest was. Ze waren vastbesloten geweest om de waarheid aan het licht te brengen en hun familienaam te zuiveren.

Maud was praktisch ingesteld en kon helder nadenken – een van de redenen waarom ze een goede technicus was, ook al was ze nog jong. Arthur, hoe intelligent en belezen ook, had de neiging om te handelen voordat hij goed nadacht. De tweeling was daardoor al een paar keer in de problemen gekomen, zoals nu, terwijl Maud en Arthur door de straten van Aamstad slopen, achter een lange gestalte aan die kriskras door de donkere straten sloop, onhoorbaar als een mes door het water.

Arthur had hem nog geen tien minuten daarvoor opgemerkt toen hij in gedachten door zijn slaapkamerraam naar de stille Aartsengelstraat had zitten staren. De man was uit zuidelijke richting gekomen en liep snel naar het noorden terwijl hij telkens achteromkeek en zenuwachtig met iets

kleins in zijn handen friemelde. Arthur vond dit gedrag zo verdacht dat hij hem wilde volgen. Hij wilde weten wat deze vreemde man zo laat nog op straat te zoeken had. Maud was met hem meegegaan, vooral om Arthur tegen te houden als hij iets ondoordachts dreigde te doen.

De lange man stopte voor een groot, wit huis met symmetrische ramen en pilaren.

In de schaduw van een hoge muur trok Maud aan Arthurs mouw zodat hij bleef staan. 'Wat is hij van plan?' fluisterde ze.

De man keek even over zijn schouder en liep toen de marmeren trap op, waarvan de treden in het maanlicht glinsterden alsof ze van ivoor waren.

Arthur tuurde in het donker naar het huis en fluisterde: 'Wie woont daar?'

'Ik ken het adresboek niet uit mijn hoofd, Art.'

'Ik dacht gewoon hardop. Ik bedoel: dit is de Laan van Montague, dus het huis is in elk geval van een belangrijk iemand.'

Elke vezel in hun lichaam verstijfde toen ze zagen dat de man in het licht van de buitenlamp nog een blik over zijn schouder wierp en hun kant op keek. Ze drukten zich tegen de muur terwijl hun hart tekeerging.

'Dit was een slecht idee', fluisterde Arthur.

'Jóúw slechte idee. Jij hebt mij wakker gemaakt.'

'Er was niet veel voor nodig om je over te halen. Je had je

schoenen al aan voordat ik die van mij gevonden had!’ siste hij.

De figuur die ze hadden gevolgd, was Schrikspiering, de trouwe hulp van Eudora Vervaan – de beroemde ontdekkingsreiziger en de vrouw die hun vader had vermoord.

Maar de afstand tussen hen en de man was groot en ze stonden in de schaduw van de muur, dus keek Schrikspiering de andere kant weer op en friemelde opnieuw met dat wat hij in zijn handen had, vloekend omdat een van zijn mouwen eraan bleef haken.

‘Bijzonder snel boos’, fluisterde Arthur.

Maud onderdrukte een gniffel en maakte zich lang om te zien wat het kon zijn. ‘Het lijkt een soort loper om een slot te ontgrendelen.’

Er klonk een harde *kloink* en de deur ging open. Schrikspiering keek nog eens achter zich en verdween toen in het huis.

‘Hij heeft ingebroken. Kom op, we gaan ernaartoe’, zei Arthur.

Ze liepen snel de straat door en verstopten zich achter een laurierhaag vlak bij de voordeur.

Even later verscheen Schrikspiering met in zijn handen een bundeltje waar zo te zien boeken in zaten. Hij deed de deur achter zich dicht, keek om zich heen en liep de straat op.

Toen hij ver genoeg bij hen vandaan was, kwamen Arthur en Maud achter de heg vandaan en volgden hem door de

straten, tot hij afsloeg en over een pad naar een groot, vrijstaand huis sloop.

Arthur fluisterde: 'Kom, we gaan over het grasveld. Binnen brandt licht.'

Maud knikte. De maan was die avond niet meer dan een smalle zilveren sikkels, dus ze was niet bang dat iemand hen zou zien.

Ze klommen over het versierde hek en slopen als een stel vossen snel door het donker naar het grote huis. Vlak bij de hoge ramen verstopten ze zich achter een grote rozenstruik. Het was een warme avond en de ramen stonden open. De hagelwitte gordijnen wapperden zachtjes in de wind naar buiten en het licht van de schemerlampen gaf het gras een oranje gloed.

De kamer was weelderig ingericht, met spiegels in vergulde lijsten, dikke, parelblauwe en robijnrode kussens, gouden kroonlijsten langs het plafond en bijzondere klimplanten, die, dat zag Arthur meteen, niet uit de buurt van Aamstad konden komen.

'Het lijkt wel of die kroonluchter van kristal en diamant is', fluisterde hij.

'En ik durf te wedden dat dat echt goud is. De rijkdom doet gewoon pijn aan mijn ogen, Art.'

Een oude man, die ze nooit eerder hadden gezien, liep naar de open haard, keek op zijn zakhorloge en zette de pendule op de schoorsteenmantel gelijk. Op het dressoir ernaast

stonden een paar fotolijsten. Het was van die afstand niet goed te zien, maar het leken foto's van mensen op verschillende plekken: bergtoppen, sneeuwvlaktes, oerwouden – en een verschrikkelijke foto van een man die de kop van een dood dier in de lucht hield. Arthur vermoedde dat het een polarisbeer was. Toen de man klaar was met de klok, draaide hij zich om en bleef peinzend staan. Iets aan hem kwam Arthur bekend voor, maar hij wist niet wat het was. De man had kort wit haar, een priemende blik en veel rimpels rond zijn ogen en boven zijn neus, wat misschien het gevolg was van jarenlange sluwe en slimme gedachten. Hij was onberispelijk gekleed en droeg een colbert met een dubbele rij knopen, diamanten manchetknopen en een zachtroze overhemd. In zijn ene hand had hij een wandelstok die versierd was met edelstenen, al leek de stok niets te wegen. Zijn andere hand had hij in de zak van zijn jasje gestoken, met zijn duim over de rand. Alles aan hem straalde gezag uit.

Op dat moment ging de deur open en kwam Eudora Vervaan naar binnen gelopen met de kracht van een zware windvlaag. Ze wierp een blik op de klok en liet zich achterover in een stoel vallen.

De tweeling keek elkaar even aan met een blik die zowel afkeer als schrik verraadde, want ze hadden alle twee de gelijkenis gezien.

Maud fluisterde: 'Dat moet haar vader zijn.'

‘En dus...’ Arthur zuchtte. ‘... is dat onze grootvader.’

Ze hadden geen herinneringen aan hun grootouders. Hun grootvader van de Helderstorm-kant was overleden voordat zij geboren werden en hun oma stierf toen ze nog klein waren, maar van foto’s wisten ze dat hun vader de lieve ogen van opa Helderstorm had en zijn aanstekelijke lach van oma Helderstorm. Nog niet zo lang geleden waren ze erachter gekomen dat Eudora Vervaan de zus van hun moeder was.

‘Wachten duurt lang’, mompde Eudora.

‘Alsjeblieft, hang niet zo in je stoel.’ De stem van haar vader was net zo keurig en afgemeten als zijn uiterlijk.

‘Er is niemand die me ziet’, klaagde ze, maar ze ging toch rechtop zitten.

‘Als je binnenshuis je plek vergeet, vergeet je je plek in de maatschappij ook. Het is een hellend vlak, zeker in deze tijd... Dat hoeft ik jou niet te vertellen.’

Eudora kniep haar ogen een beetje dicht. ‘Denk je echt dat die man iets op het spoor was? Die saaie Oostelijke Eilanden zijn maar voor één ding interessant en dat is de Pomeraanse poederdonsklauwier en...’ Ze was even stil en haalde haar schouders op. ‘Nu zijn die eilanden dus helemaal niet interessant meer.’

De tweeling keek elkaar aan. Dit ging waarschijnlijk over Eduard Wrongelwaard. De gerespecteerde ontdekkingsreiziger en schrijver van verschillende boeken over ontdekkingsreizen, was naar de Oostelijke Eilanden gegaan maar

niemand had meer iets van hem vernomen. Toen Maud en Arthur van de Zuidelijke Polaris waren teruggekeerd, hadden ze erover gelezen in het *Aamstads Handelsblad*. De crew waar zij deel van uitmaakten, de Colpeper-crew, zou over een week vertrekken in de hoop hem te vinden. De beloning stelde niet veel voor, het geld zou misschien net genoeg zijn om de kosten te dekken, maar het avontuur lonkte en daar kon niemand nee tegen zeggen.

Eudora's vader liep langzaam naar haar toe. 'Ik weet zeker dat hij iets op het spoor was. Eduard Wrongelwaard moet altijd zijn nieuwsgierige neus in andermans zaken steken. Hij was de vervelendste stroopsmeerder van de Universitas. Hij bemoeide zich met alles en iedereen en luisterde gesprekken af, en hij maakte overal aantekeningen van. Als je iets wilde weten, dan moest je bij hem zijn. Dat was wel handig, maar als hij niet van hoge komaf was geweest, dan had ik die vieze luistervink een oplawaai verkocht – wat ik trouwens bij een paar gelegenheden toch gedaan heb.' Hij staarde voor zich uit en er speelde een glimlach rond zijn lippen, alsof hij het weer voor zich zag. 'Over luistervinken gesproken...'

Achter de deur klonken voetstappen. Schrikspiering kwam binnen en knikte even naar hen. 'Taddeüs. Eudora.'

'Ik dacht dat je nooit terug zou komen', zei Eudora bot.

'Ik weet niet wat het is, maar er is iets met Eudora', zei Arthur zo zacht als hij kon.

Schrikspiering legde de boeken op tafel die hij uit het huis had meegenomen.

Zonder hem te bedanken begonnen Eudora en Taddeüs er snel in te bladeren.

Arthur boog zich naar Maud toe en fluisterde: 'Uit dat gesprek van net maak ik op dat het huis waar Schrikspiering naar binnen ging, het huis van Wrongelwaard is. Konden we maar zien wat er in die boeken staat.'

'Het moet wel iets goeds zijn, want die glimlach op Eudora's gezicht wordt steeds groter.'

Eudora en Taddeüs sloegen de ene na de andere bladzijde om en keken elkaar af en toe met opgetrokken wenkbrauwen aan, terwijl Schrikspiering erbij stond als een kind dat niet mee mocht doen.

Opeens wist Arthur wat er anders was aan Eudora. 'Waar is dat gemene insect van haar? Miptera.'

Maud keek naar Eudora. 'Waarschijnlijk is ze op jacht naar kleinere insecten.'

Op dat moment hoorden ze allebei het klakken van knauwende kaken en het driftige gezoem van vleugels. Een windvlaag blies het gordijn opzij en met grote ogen keek de tweeling naar het grote zilverkleurige insect dat op het raam zat en hun kant op keek.

'Rotte roeispanten – rennen, Art!' siste Maud.

Maar voordat ze zich uit de voeten konden maken, sloeg Miptera haar vleugels uit en vloog pijlsnel naar hen toe.

De tweeling liet zich op de grond vallen. Miptera miste hen op een haar na en dook de rozenstruik in. Maud en Arthur sprongen op en gingen er zo vlug mogelijk vandoor. Toen ze Miptera niet achter hen aan hoorden komen, bleven ze achter een boom staan om op adem te komen en keken voorzichtig in de richting van het huis. Daar zagen ze Miptera, die naar binnen wilde vliegen, maar die in haar haast het raam raakte en de tweeling hoorde het geluid, alsof er iemand met een lepel tegen het glas sloeg. Opgejaagd vloog het dier naar Eudora, maar voordat het bij haar was, werd het door Taddeüs opzij gemept.

‘Zou je niet eens een fatsoenlijke sapient nemen? Dat beest is een belediging.’

Eudora kromp in elkaar, maar ze pakte Miptera niet van de grond. Ze stond op en haar blik ging naar de tuin. ‘Er is iets wat haar onrustig heeft gemaakt.’

Arthur en Maud hielden hun adem in, alsof ze daardoor onzichtbaar zouden zijn. Maar op dat moment riep Taddeüs Eudora’s naam terwijl hij opgewonden in een van de boeken wees, en zij liep gehoorzaam naar hem toe.

De tweeling twijfelde niet langer en rende de donkere nacht in.

In de deuropening van Aartsengelstraat nummer 4 haalde Wessel zijn zakhorloge uit de zak van zijn kamerjas, trok zijn puntige wenkbrauwen op en maakte een afkeurend geluid.

‘We hebben het vuilnis buiten gezet?’ probeerde Arthur.

Maud perste haar lippen op elkaar. Ze moest zich inhouden om Arthur geen sneer te geven, zo slecht was zijn smoes.

Wessel trok zijn wenkbrauwen nog iets hoger op. ‘Wat ontzettend aardig van jullie. Als jullie dat zo leuk vinden, kunnen we misschien afspreken dat dit voortaan jullie taak is?’

Arthur deed een nieuwe poging. ‘Om eerlijk te zijn wilde Parthena naar buiten.’ Parthena was hun sapient, een heel intelligente havik uit de Open die in staat was om mensen te begrijpen.

Wessel gaapte overdreven. ‘Parthena zit bij Quirine in de eetkamer. Iets anders?’

Wessel plagen was een van Arthurs lievelingsdingen sinds ze op Aartsengelstraat nummer 4 waren komen wonen, maar voordat hij nog een andere flauwe smoes kon verzinnen, trok Maud hem mee de trap op. ‘Sorry dat we zo laat zijn’, zei ze. ‘We gaan snel naar bed.’

Wessel schudde zijn hoofd en slofte terug naar zijn slaapkamer, die op de begane grond was. ‘Dan doen jullie morgenochtend maar verslag bij Harriët!’ riep hij over zijn schouder.

Toen ze boven waren, zei Maud: ‘Art, je moet geen grappen met hem uithalen. Je weet nu waartoe hij in staat is!’

Ze grinnikten alle twee. Het was waar. Tot hun verbazing hadden ze gezien wat Wessel deed toen ze in de zandduinen

in de buurt van de Citadel in de val waren gelokt. Hij bleek een meester in de vechtkunst te zijn.

‘Hij zat vroeger vast op een dure school’, zei Arthur. Hij kneep zijn ogen een beetje dicht. ‘Misschien had hij daar wel een eigen leermeester die hem zelfverdedigingslessen gaf’, voegde hij er op een deftige Wessel-toon aan toe, en hij maakte een paar snelle hand-zwaardbewegingen. Hij mocht Wessel, maar de oude man kon wel erg streng zijn. Nu Arthur erover nadacht, was Wessel vooral streng voor hem, niet voor Maud. Wessel hield van slimme uitvindingen en Maud had altijd wel een stuk gereedschap in haar handen, terwijl Arthur volgens Wessel te vaak een ‘dromerige blik’ in zijn ogen had.

Lachend gingen ze op hun bedden zitten.

‘Waarschijnlijk neemt hij nog steeds les; sinds we terug zijn van onze laatste expeditie, gaat hij elke ochtend vroeg de deur uit. Ik durf te wedden dat hij dan daarnaartoe gaat.’ Arthur liet zich achterover op zijn kussen vallen. ‘We weten nu in elk geval van wie het huis is waar Schrikspiering heeft ingebroken. Wat zou er in die boeken staan?’

‘Voordat je op het idee komt: nee, ik ga niet terug om dat uit te zoeken. Taddeüs Vervaan leek me geen aardige man.’ Maud kreeg een rimpel in haar voorhoofd. ‘Ik had zelfs een beetje medelijden met Miptera.’

‘Medelijden met dat wezen dat ervoor zorgde dat wij in het Oneindige Woud neerstortten?’

‘Oké, nee... Misschien ook niet. Ik hoor nog steeds dat oorverdovende gekraak van het hout.’ Ze huiverde.

‘Laten we kijken wat Harriët morgenochtend zegt.’

HOOFDSTUK 2

EEN ARMADA

Bij het ontbijt kwam Felicity Wiggelbeen binnen gewageld. Felicity was de kok van de Aurora en degene die de tweeling altijd met haar gelukslepel en met haar eigen leven zou verdedigen. Haar zwarte haren zaten in een slordige knot en de grote zilveren lepel hing aan haar schort, dat de grote rok eronder maar nauwelijks bedekte. Zoals zo vaak liep ze op blote voeten. Ze droeg bijna nooit schoenen, want haar voeten waren zo groot dat 'er niks te vinden is in mijn maat en naar mijn smaak'. Ze lachte naar Arthur en Maud en zette een rekje met geroosterd brood op tafel. 'Jullie waren laat wakker vanmorgen, liefjes. Hebben jullie weer in de bibliotheek gezeten tot het laatste kaarsstompje op was?'

Wessel kuchte overdreven.

Harriët keek even op van het *Aamstads Handelblad*, maar las toen weer verder.

‘Een expeditie voorbereiden is veel werk’, zei Arthur. ‘En Maud was bekaf, na al die reparaties op de bovenverdieping en... dat soort dingen.’

‘Dat soort dingen?’ zei Maud terwijl ze haar haarlint opnieuw strikte. ‘Je bedoelt: die ingewikkelde constructies?’

Harriët glimlachte even. ‘Ingewikkelder dan het in kaart brengen van de Noordelijke Eilanden kan het niet zijn.’

‘En ook niet zo spannend als een expeditie door Aamstad terwijl de stad slaapt’, zei Wessel met een harde stem.

Maar Harriët was zo verdiept in de krant dat ze niets hoorde.

Maud keek even naar Arthur, leunde naar voren en fluisterde: ‘We moeten het haar vertellen, voordat hij het doet.’

Arthur schepte een lepel jam op zijn toast en knikte, maar hij vond dit niet het juiste moment.

Felicity schonk de thee in. ‘Die jam is een recept van oom Elbert. Ik weet nog goed hoe mijn tenen begonnen te tintelen toen ik die voor het eerst proefde!’

Arthur nam een hap en glimlachte. Felicity voelde heel vaak iets in haar tenen tintelen en haar gevoel klopte bijna altijd. Deze jam was zoet als een zomerdag, maar Arthur herkende de smaak van de bessen niet. ‘Wat voor bessen heb je gebruikt?’

‘Elbertbessen.’

‘Dat verzin je ter plekke’, zei Arthur tussen twee happen in.

‘Het is zo waar als de klok van de Geografische Sociëteit. Het is een kruising tussen een braambes en een rode aalbes. Oom Elbert heeft die twee gekruist en dan krijg je dit. Er is niemand zo goed in het combineren van smaken als hij.’

‘Er staat een artikel over ons in de krant’, zei Harriët opeens.

Iedereen keek zwijgend haar kant op.

‘Wat schrijven ze?’ vroeg Maud.

Harriët kuchte even en las voor:

De onverschrokken jonge ontdekkingsreiziger
Harriët Colpeper, die haar luchtschip de Aurora
naar de Zuidelijke Polaris navigeerde en daar met
haar bemanning als derde crew aankwam...

Arthur zag dat haar wangen een beetje rood werden.

... heeft de Geografische Sociëteit ervan weten te
overtuigen de officiële namen van de continenten
in al haar documenten, publicaties, kaarten en
correspondentie te wijzigen. De uitgestrekte
grondgebieden die tot nu toe het Eerste, Tweede en
Derde Continent werden genoemd, hebben vanaf nu

de officiële namen: Vornatania, Nadvaaryn en het IJscontinent.

Wessel gaf Harriët een klopje op haar schouder. ‘Goed gedaan, Harrie.’

Ze lachte. ‘Het is een kleine stap, maar een grote verandering. Zelfs de naam van de Oostelijke Eilanden is lastig. Oostelijk van wie?’

‘Hoe noemen de mensen die daar wonen ze?’ vroeg Arthur.

‘Je hebt daar heel veel verschillende talen, maar de mensen die op de eilanden wonen, noemen ze in hun taal de Stella Oceanus, wat “de sterren van de zee” betekent’, zei Harriët.

Arthur vond dat veel poëtischer klinken.

‘Maar ik ben blij dat de Geografische Sociëteit ermee heeft ingestemd om in elk geval de namen van de continenten te veranderen. Voor het bestuur is het een grote stap.’

‘Vast niet alle vooraanstaande families waren het ermee eens, of wel?’ vroeg Felicity.

Arthur wist bijna zeker dat in elk geval één familie had dwarsgelegen. De familie die zichzelf altijd overal bovenaan plaatste.

‘Ik durf te wedden dat de familie Vervaan zich ertegen heeft verzet’, zei Maud met een boze blik.

‘Inderdaad’, zei Harriët.

‘Mooi dat je meer invloed hebt na je prestaties van de laatste expeditie.’ Wessel knikte.

‘Maar wel jammer van de naam IJscontinent’, zei Arthur, en hij fronste. ‘Ik bedoel: het is geen bijzondere naam. Ik weet zeker dat de waanwolven er een veel betere naam voor hebben.’ Zijn hart begon te gloeien bij de herinnering aan die wonderbaarlijke dieren die ze tijdens hun expeditie naar het Zuiden hadden ontmoet. De waanwolven waren in staat om via hun gedachten te communiceren. Tuyok, de leider van hun roedel, was een goede vriend van Arthur geworden en Arthur miste hem, alsof een deel van hem voor altijd was achtergebleven op het bevroren continent, bij de wolven en... bij zijn vader.

Maud keek hem aan en hij wist dat zij aan hetzelfde dacht.

Harriëts aandacht werd getrokken door iets anders in de krant en ze kreeg een frons op haar voorhoofd.

De tweeling zag het. ‘Wat is er?’ vroegen Arthur en Maud tegelijkertijd.

Harriët hief haar hand even op en las verder voordat ze antwoord gaf. Toen vouwde ze de krant op en legde hem op tafel. ‘Als de klok vanmiddag drie stonden slaat, is er een bijeenkomst in de Geografische Sociëteit. Alle vooraanstaande families van ontdekkingsreizigers zijn uitgenodigd om de bijeenkomst bij te wonen; kennelijk moet er over een belangrijke zaak worden gesproken.’

Arthur boog naar voren. ‘Wat staat er verder nog?’

‘Niet veel meer.’

‘Gaan we ernaartoe?’ vroeg Maud.

‘Natuurlijk gaan we’, zei Arthur opgewonden, en toen keek hij naar Harriët. ‘Toch?’

‘Over een week vertrekken we naar de Oostelijke... Ik bedoel: naar de Stella Oceanus’, zei Maud. ‘En we moeten de afsluiter van de transformator nog bevestigen het mechanisme van het bovenste dek repareren en de pompen van de ballonnen schoonmaken. En dan heb ik het nog niet eens over mijn nieuwste project.’

‘Maud, hou op. Ik krijg zin om terug naar bed te gaan’, zei Arthur.

Ze gaf hem een duwtje.

Harriët lachte. ‘We liggen perfect op schema; we krijgen alles op tijd af. Over twee dagen komt de rest van de crew om met de laatste dingen te helpen. Wessel, als jij en Felicity hier kunnen blijven om hun komst voor te bereiden, dan brengen wij verslag uit als we terugkomen van de Sociëteit.’

‘Uiteraard, al moet ik eerst nog even naar buiten om iets te doen’, zei Wessel.

Arthur keek stiekem naar Maud en maakte een heel kleine hand-zwaardbeweging.

‘Ben jij klaar met het verzamelen en ordenen van de kaarten, Arthur?’ vroeg Wessel.

‘Bijna.’

‘Pff! Ik ben zo vrij geweest om te kijken wat je hebt gedaan en je bent nog lang niet klaar.’

Arthur voelde dat hij onder zijn sproeten begon te blozen.

‘Als je denkt dat je met die paar kaarten die je hebt klaargelegd al een eind op weg bent, dan heb je het mis. De Stella Oceanus bestaat uit honderden eilanden die verspreid liggen als een omgevallen bakje vogelzaad van Parthena.’

Met een *woesj* kwam Parthena de kamer binnenvliegen. Ze landde naast Arthur en keek schuin naar Wessel. Zelfs voor een havik had ze een beledigde blik in haar ogen.

Arthur aaide over haar kopje. ‘Maak je niet druk, Parthena. Hij weet best dat je niet van vogelzaad houdt.’

Quirine, de grote langharige sapient-kat die op Harriëts schoot lag, miauwde van onder de tafel, alsof ze wilde zeggen: ik ook niet.

‘Je hebt hooguit twee of drie algemene kaarten bekeken.’

‘Ik doe het heel grondig.’ Arthur keerde zich naar Harriët. ‘Wordt er verder echt niets over die bijeenkomst gezegd?’

Harriët antwoordde niet meteen. ‘Er staat nog wel iets... Er staat dat Eudora Vervaan de vergadering zal voorzitten.’

Quirine stak haar kop boven de tafel uit en Parthena strekte haar vleugels even uit en schudde haar veren op. Maud en Arthur keken elkaar aan.

‘Harrie, gisteravond hebben we Schrikspiering gevolgd’, zei Maud.

Ze fronste. ‘Waarom deden jullie dat?’

‘Ik was onrustig...’ begon Arthur.

‘Zoals altijd’, voegde Maud eraan toe.

‘Ik zat bij het raam om te kijken of Parthena een nachtvlucht

wilde maken, en toen zag ik hem door de straat lopen, op een verdachte manier, dus zijn we achter hem aan gegaan.'

'Heeft het zin om te zeggen dat jullie mij op de hoogte hadden moeten brengen?'

'Sorry, maar als we dat hadden gedaan, dan waren we hem uit het oog verloren. We hebben gezien dat hij inbrak in een huis, en daarna ging hij naar het huis van de familie Vervaan en gaf hun een paar boeken die hij uit het huis had meegenomen.'

'Zijn jullie naar het huis van de familie Vervaan gegaan?' zei Harriët, alsof het maar langzaam tot haar doordrong wat dat betekende.

'We zijn niet naar binnen gegaan.'

'We zijn bij het raam gaan zitten,' zei Maud.

'En als ze jullie betraapt hadden?' Harriët schudde haar hoofd. 'Bij welk huis heeft hij ingebroken?'

'Eh...' Arthur keek naar Maud, maar die haalde haar schouders op. 'We zijn vergeten te kijken welk nummer het was, maar we weten bijna zeker dat het het huis van Eduard Wrangelwaard was.'

'Denk je dat die vergadering iets te maken heeft met wat ze daar gevonden hebben?' vroeg Arthur.

Harriët dacht even na. 'Waarschijnlijk wel, maar alle ontdekkingsreizigers moeten bij de Sociëteit uitgebreid verslag doen van hun plannen voordat ze vertrekken, en zo'n beetje iedereen heeft ondertussen kunnen lezen wat de plannen van

Eduard Wrongelwaard waren; de reisbeschrijving kan door iedereen worden opgevraagd. Eudora vermoedt misschien dat hij nog ergens anders op uit was, iets wat hij niet in zijn verslag aan de Sociëteit heeft gezet.' Ze tikte op de krant. 'Eén ding is in elk geval zeker: als Eudora Vervaan zich ermee bemoeit, dan moeten we ons zorgen maken.'

Maud, Arthur en Harriët liepen net het plein op toen de torenklok van Aamstads Geografische Sociëteit de eerste van de drie slagen liet horen. Arthur voelde een rilling over zijn rug lopen toen hij terugdacht aan de eerste keer dat ze hier waren geweest. Toen had hij de leugens moeten aanhoren over wat er met hun vader op de Zuidelijke Polaris zou zijn gebeurd – hoe hun vader er ten onrechte van werd beschuldigd brandstof te hebben gestolen van een concurrerend luchtschip. Hun vader en zijn bemanning zouden om het leven zijn gekomen door een aanval van gevaarlijke, wilde dieren. Maar het verhaal klopte niet. De wilde dieren bleken in werkelijkheid de vreedzame waanwolven te zijn. Eudora Vervaan had alles verzonnen omdat zij een hekel aan hun vader had vanaf het moment dat hij met haar zus getrouwd was. Voor Eudora Vervaan was het ondenkbaar dat hun vader, die niet van een reizigersfamilie afstamde, trouwde met iemand die uit een vooraanstaande familie van ontdekkingsreizigers kwam.

Maud keek naar Arthur. 'Gaaf het?'

'Ja, ik moest alleen denken aan...'

‘Ik weet het.’

‘Restjes vleesklik in de aanbidding! Twee porties voor één soeverein!’ werd er geroepen.

Maud en Arthur keken naar een stalletje op het plein, waar de stem vandaan kwam.

‘Dat meen je niet!’ zei Arthur geërgerd.

Het was meneer Bedelmans, de helft van het gemene echtpaar dat Arthur en Maud van hun voogd – mevrouw Stroper – had gekocht. Nadat hun vader was gestorven, waren ze meegenomen naar hun huis in de Sloppen, waar ze nauwelijks genoeg te eten hadden gekregen en onder een lekkend dak op natte matrassen hadden moeten slapen. Gelukkig was het de tweeling gelukt om te ontsnappen en konden ze zich aansluiten bij de crew van Colpeper. Meneer Bedelmans stond achter een handkar. Hij haalde een hand door zijn vieze haar en op dat moment zag hij Harriët en de tweeling.

‘Hé! Je bent ons nog geld verschuldigd voor die twee kleine ondankbare ellendelingen!’ schreeuwde meneer Bedelmans, en hij kwam hun kant op gestormd.

Harriët stak haar handen opzij om Arthur en Maud tegen te houden. ‘Laat dit maar aan mij over.’

‘Meneer Bedelmans, ik had niet verwacht dat we elkaar nog eens op een normale manier zouden ontmoeten. Het laatste beeld dat ik van u heb, is toen u geraakt was door Felicity’s gelukslepel en u knock-out op de grond lag. Eigenlijk

had ik gehoopt dat ik u nooit meer zou zien, maar helaas; hier zijn we weer.'

Zijn gezicht werd vuurrood, van schaamte en van woede. Hij deed zijn mond open, maar Harriëts kalme, maar overheersende uitstraling en haar houding, zo sterk als een berg, wekten ontzag, en al waren ze alle twee even groot, Harriët leek veel groter.

'Ik hoop wel dat u een vergunning hebt om hier te staan, artikel 561 van de wet', zei ze.

'Ik... eh... Ja, natuurlijk', mompelde hij.

'Twee jaar gevangenisstraf, toch, Arthur? Arthur weet ondertussen heel veel van de wetgeving in Aamstad. Wat zei je ook alweer over die wet op het betalen voor kinderen, ze vervolgens te dwingen om te koken en schoon te maken zonder ze er een soeverein voor terug te geven, en ze zonder eten naar een nat bed te sturen onder een dak waar gaten in zitten?' Ze zei het luchtig, maar haar stem had een ernstige ondertoon die zo duidelijk was als de helderblauwe lucht boven Aamstad.

'We hebben die ondankbare stakkers uit liefdadigheid in huis genomen...'

Harriët legde hem met één opgestoken vinger het zwijgen op. 'Ah, ja, dat was het! Twintig jaar cel: genoeg tijd om over je daden na te denken.' Ze boog een beetje naar hem toe. 'Ik heb gehoord dat ze daar een sapient-rat hebben die helemaal niet tegen onrecht kan en die niets anders doet dan dit soort

gevangenen het leven moeilijk maken. Ze steelt het beetje eten dat je er krijgt en net als je denkt te kunnen slapen, is ze er opeens, snel als het licht, knagend aan je oor, je tenen, je...'

Meneer Bedelmans trok wit weg.

Harriët lachte. 'Volgens mij is artikel 561 niet eens je grootste zorg, meneer Bedelmans. Die vleeskliek van drie dagen oud die je verkoopt, voldoet vast niet aan de veiligheids- en gezondheidsnormen van Aamstad.' Ze bekeek het vlees en fluisterde: 'Dit is toch niet van illegaal gevangen vogels, hè?' En toen sloeg ze hem op zijn schouder. 'Nou, goed, ik neem aan dat je je zaken op orde hebt. Ik hoop het maar, want we kwamen in de Zoetemerestraat een paar politieagenten tegen.' Ze haalde haar schouders op. 'Kom op, tweeling. Ik heb genoeg ratten gezien voor vandaag.'

Terwijl meneer Bedelmans angstig om zich heen keek en snel zijn spullen begon in te laden, liepen Arthur en Maud achter Harriët aan, de grote treden van de Geografische Sociëteit op, langs de zware versierde deuren, de grote hal in. De hoge pilaren en de landkaarten in vergulde lijsten benamen Arthur nog steeds de adem, net als de standbeelden van de grote ontdekkingsreizigers.

Ze duwden de zware deuren open die toegang gaven tot het auditorium. Het was een grote zaal onder een enorme koepel, die hoger was dan alle andere gebouwen in Aamstad. Het plafond was rijkelijk versierd met patronen die in het midden bij de piek samenkwamen, waar een enorm kompas

was geschilderd in de vorm van een stralende zon. Tussen de pilaren aan de zijanten van de zaal hingen kandelaars, en voor het grote podium stonden roodfluwelen stoelen in een halve cirkel. De meeste vooraanstaande reizigersfamilies waren er al – Arthur herkende de gezichten van Azalea en Darius Delpzander, Jacobus Elzevier, de zeevaarder Evelien Acquafrieda, Samuel Fontaine, Eldrid en haar dochter, Beatrice Nederschuur – die nu waarschijnlijk oud genoeg was om het gezag te voeren op hun luchtschip –, de lange Hilda Heuvelbes met haar geribbelde dophoedje, en nog heel veel anderen.

Harriët, Arthur en Maud gingen achterin zitten.

‘Vanaf hier kunnen we alles goed zien’, fluisterde Harriët. ‘Soms kun je aan een klein knikje met het hoofd of een wisseling van blikken tussen de reizigersfamilies zien wat er speelt.’

Op het podium zaten de bestuursleden van de Geografische Sociëteit, onder wie madame Gelderich, met haar sapienthermelijn als een bontkraag op haar schouders. Maar ze zat niet op de plek waar ze anders zat; daar zat nu Eudora Vervaan. Zoals altijd was Eudora van top tot teen gekleed in zachtroze kleren. Miptera zat op haar jasje, en als je niet beter wist, zou je denken dat het een glinsterende speld was. Het viel niet te ontkennen dat Eudora Vervaan vanbuiten ontzettend mooi was, maar Arthur en Maud wisten maar al te goed hoe lelijk ze vanbinnen was.

Madame Gelderich sloeg met haar voorzittershamer op de tafel en stond op. 'Geachte leden van de sociëteit, jullie weten ondertussen dat iemand uit onze eigen kring, de eminente ontdekkingsreiziger en schrijver van vele reisverslagen, de heer Eduard Wrongelwaard, vermist wordt. Hij is voor het laatst gezien op de Oostelijke Eilanden en vanmorgen vroeg heeft madame Vervaan ons laten weten dat zij van haar bronnen in het Oosten het bericht heeft ontvangen dat hij in gevaar zou zijn. Waar precies, dat weten we niet.'

Arthur boog zich naar Maud toe. 'Bronnen in het Oosten? Wat een onzin.'

'Madame Vervaan. Misschien kunt u de eerwaardige families op de hoogte brengen van uw voorstel.'

Eudora Vervaan stond op en begon te praten, met een stem zoet als honing, alsof ze nooit een vlieg kwaad zou doen. 'Het nieuws dat mij gisteravond laat bereikte, doet ons vermoeden dat hij in levensgevaar is. Er is nog veel onduidelijk, maar... Ik heb een voorstel.' Ze glimlachte. 'Zoals we allemaal weten, bestaat de eilandengroep uit honderden kleine eilanden, en het is zinloos om met één luchtschip op onderzoek uit te gaan.' Ze liet haar blik langs de toehoorders gaan tot ze bij Harriët Colpeper kwam. Iedereen wist dat Harriët van plan was om over een week te vertrekken in de hoop hem te vinden. 'En het zou ook behoorlijk arrogant zijn.'

'Hoe durft ze', siste Maud.

Harriët legde haar hand op Mauds arm. 'Niet op ingaan', zei ze terwijl ze Eudora strak bleef aankijken.

Eudora liep naar de zijkant van het podium. 'Ik stel voor dat we met een armada van schepen vanaf het Eerste Continent naar het Oosten reizen om hem te zoeken.'

Madame Gelderich kuchte even en tikte zacht met haar voorzittershamer op de tafel. 'Madame Vervaan, ik verzoek u de correcte namen van de continenten te gebruiken.'

Maud boog zich naar Arthur en fluisterde: 'Wat is ze van plan? Een scheepsvloot?'

Eudora glimlachte schijnheilig naar madame Gelderich en ging verder. 'Een vloot van ontdekkingsreizigers die van Vornatania naar het Oosten zal reizen. We hebben nog niet zo lang geleden al een ontdekkingsreiziger verloren als gevolg van een tragische vergissing, een fout van een kok; we mogen niet nog iemand verliezen!'

Arthur en Maud keken elkaar met open mond aan.

'Een tragische vergissing?' zei Maud terwijl ze haar hoofd schudde.

'Het lef van die vrouw!' zei Arthur. Ze wisten alle twee dat Eudora loog en dat ze zelf achter de vergiftiging van hun vaders crew zat. Maar ze konden het niet bewijzen, en door haar hoge status in Aamstad was ze ermee weggekomen.

De verschillende ontdekkingsreizigers in de zaal waren het met Eudora eens en knikten instemmend.

'We moeten zo snel mogelijk afvaren om die arme Eduard

te redden. We vertrekken aanstaande vrijdag.' Ze boog haar hoofd naar madame Gelderich, die het woord nam.

'Ik ben blij dat ik u namens het bestuur van de Geografische Sociëteit kan meedelen dat de beloning verhoogd is naar honderdduizend soevereinen. Dat bedrag kan worden verdeeld onder alle families die meegaan. De vertegenwoordigers van de families die willen deelnemen aan de vloot van Aamstad kunnen hier blijven, zodat u de nodige voorbereidingen kunt treffen.'

Er klonk geschuifel van voeten en de meeste mensen verlieten de zaal.

Maud stond op. 'Dit slaat nergens op. Kom, laten we gaan.'

'Helemaal mee eens', zei Arthur, die opsprong. 'Als we voor Eudora Vervaan en de anderen uit willen varen, hebben we geen tijd te verliezen, en... Harrie, waarom blijf jij zitten?'

Harriët dacht na. 'Ik wil hier meer over weten. Waarom wil ze Eduard Wrongelwaard zo graag vinden? Ik weet zeker dat ze er niet op uit is om hem echt te redden.'

'De beloning?' zei Arthur.

Harriët schudde haar hoofd. 'Ze heeft meer soevereinen dan ze kan uitgeven. De beste manier om erachter te komen is zo dicht mogelijk bij de bron te blijven. We spelen het spel mee en doen alsof we het met haar plan eens zijn, voorlopig.'

De zaal was bijna leeg, op een tiental mensen na die naar het podium liepen om zich bij Eudora Vervaan te voegen.

‘Misschien kunnen wij beter gaan’, zei Maud, en ze trok aan Arthurs mouw.

‘Wacht even’, zei Harriët. Ze haalde een pen uit het vakje aan haar riem en krabbelde een adres op een stukje papier. ‘Ik wil dat jullie hiernaartoe gaan. Vraag naar Octavia en zeg dat ik jullie gestuurd heb. Ik wil dat jullie uitzoeken...’

‘Alleen de vertegenwoordigers van de families kunnen hier blijven!’ riep iemand vanaf het podium, en de boodschap was duidelijk voor hen bedoeld.

‘Ga maar snel. Als we thuis zijn, kunnen we elkaar op de hoogte brengen.’

Arthur keek naar het papiertje dat ze hem gaf en las:

Laan van Montague 18 A

HOOFDSTUK 3

OCTAVIA

Pas toen Arthur en Maud in de Laan van Montague kwamen, beseften ze dat het huis waar Harriët hen naartoe had gestuurd, pal tegenover het huis stond waar Schrikspiering de avond daarvoor had ingebroken.

‘Wat bizar’, zei Maud terwijl ze naar de voordeur liepen.

‘Ik vraag me af wat we hier moeten doen’, zei Arthur, en hij klopte op de deur.

Een vrouw met golvend kort, grijs haar deed open. Ze had een nieuwsgierige glimlach, een kalme, vastberaden blik en ondanks de rimpels had ze een jonge uitstraling. Ze had haar witte mouwen opgestroopt en in haar handen had ze een onderdeel van een of ander werktuig.

‘Is dat een straalpomp?’ vroeg Maud.

De vrouw glimlachte. ‘Wat een bijzondere manier om jezelf voor te stellen.’

‘Sorry. We zijn op zoek naar Octavia. Wij zijn...’

‘De Helderstorm-tweeling. Jullie zijn behoorlijk beroemd in Aamstad, en achter gesloten deuren praten de ontdekkingsreizigers graag over jullie. Ik ben Octavia, kom binnen.’

‘We weten eigenlijk niet zo goed waarom Harriët, Harriët Colpeper dus, of...’ Arthur beseftte dat hij geen idee had hoe hij haar moest noemen. Hun kapitein? Hun vriendin? Hun tweede moeder? Hij wist het niet, dus zei hij maar gewoon: ‘Ze zei dat we naar u toe moesten gaan. Ze had geen tijd om uit te leggen waarom.’

Octavia nam hen mee de gang in. ‘Het was een goed idee om hiernaartoe te komen. Kom maar mee naar de studeerkamer. Ik heb net thee gezet en vanmorgen heb ik een heerlijke vruchtencake gebakken.’

Ze liepen achter haar aan de gang door en kwamen in een lichte kamer vol boeken, vreemde werktuigen en apparaten. Ze legde het onderdeel dat ze in haar handen had op de tafel en keek naar hen. Arthur en Maud hadden haar nooit eerder gezien, maar ze zagen een fonkeling in haar ogen die hun op de een of andere manier bekend voor kwam. Ze stak haar handen in de zakken van haar broek, die aan de bovenkant wijd was maar onder aan de pijpen strak, net als:

‘Harriët’, zeiden ze alle twee op hetzelfde moment.

‘We bedoelen: u bent vast familie van haar, toch?’ vroeg Maud.

De vrouw knikte en draaide haar arm om, zodat de tweeling de tatoeage van de Colpeper-vogels op haar pols kon zien. Elke reizigersfamilie droeg haar eigen symbool met trots; de Colpepers hadden twee vliegende zwaluwen, Maud en Arthur hadden hun Helderstorm-mot; een zeldzame, sterke nachtvlinder met rode en goudachtige kleuren, die hun vader had ontdekt op de vulkanische eilanden in het noorden en die de tweeling na terugkomst van hun expeditie naar de Zuidelijke Polaris op hun armen hadden laten tatoeëren.

‘Ik ben Harriëts oudtante – haar grootvader was mijn broer. Ik ben heel blij dat ik jullie eindelijk ontmoet.’ Ze gaf Maud een hand, aarzelde even – en gaf Arthur toen met links een hand.

Arthur wist dat Harriët het een keer over een oudtante had gehad... en opeens schoot het hem te binnen. Hij was met Harriët bij de Laatste Nederzetting geweest toen hij had ontdekt dat er in het boek van Eduard Wrongelwaard een geheimschrift stond dat je met citroensap zichtbaar kon maken. Hij herinnerde zich dat Harriët had verteld dat ze een oudtante had die Eduard Wrongelwaard goed had gekend. ‘U was bevriend met Eduard Wrongelwaard!’

‘Ah, vergeet ik het nog bijna: de thee.’ Ze liep naar een smalle tafel die tegen de muur stond. Op een rekje met een flakkerend vlammetje eronder stond een theepot. Ze zag

dat Maud ernaar keek en zei: 'Soms zijn het de eenvoudigste dingen waar we het meest aan hebben.' Ze pakte twee schone kopjes van een dienblad.

Toen ze de theepot optilde, zag Arthur dat ze boven de Colpeper-zwaluwen nog meer tatoeages had. Een paar driehoeken... Haar mouw zakte weer naar beneden toen ze de pot terugzette.

Octavia gaf hun ieder een kopje, ging zitten en drukte haar handen tegen elkaar. 'Het spijt me dat ik niet ben langsgekomen om kennis met jullie te maken. Harriët is natuurlijk wel hier geweest. Ik weet hoe druk jullie het hebben met alle reparaties sinds jullie terug zijn van de Zuidelijke Polaris en ik wilde jullie niet lastigvallen.'

'Dus u kent Eduard Wrongelwaard, de ontdekkingsreiziger die vermist wordt? Dat heeft Harriët verteld', drong Arthur aan.

'Dat klopt.' Ze nam een slokje van haar thee en keek naar hen, met die Colpeper-twinkeling in haar ogen waaruit Arthur en Maud opmaakten dat ze de informatie niet zomaar prijs zou geven. Als ze meer te weten wilden komen, moesten ze hun best doen.

'U maakt zich vast ontzettend veel zorgen om hem', zei Maud.

Octavia fronste een heel klein beetje. 'Hoelang is hij nu vermist?'

'Meer dan een jaar.'

Ze haalde haar schouders op. 'Ach, jongens, ik had al heel lang geen contact meer met hem. Laten we zeggen dat we uit elkaar gegroeid zijn.'

'Maar u woont in dezelfde straat als hij?'

'Ja, dat schijnt zo te zijn.' Ze glimlachte. 'Dus de beroemde madame Vervaan geeft leiding aan een armada die vanuit Aamstad op weg gaat om hem te zoeken.'

Arthur vroeg zich af hoe zij dat kon weten terwijl het nog maar net bekend was gemaakt.

'Gefluister en geroezemoes.' Octavia las kennelijk zijn gedachten en knipoogde. 'Ik leg nog steeds graag mijn oor te luisteren. En Harrie vroeg zich dus af of ik jullie nog meer kon vertellen?'

Ze knikten.

'We denken dat er gisteravond iemand in het huis van Eduard Wrongelwaard heeft ingebroken en dat er iets gestolen is', zei Arthur. 'Iets wat meer informatie kan geven over waar Wrongelwaard naar op zoek was.'

Ze leunde achterover in haar stoel. 'Ik ben bang dat ik geen idee heb wat dat zou kunnen zijn. Eduard Wrongelwaard is gedreven en heel nieuwsgierig. Hij wil altijd alles over iedereen weten, daarom heeft hij zoveel boeken over ontdekkingsreizigers geschreven – hun families, hun geschiedenis, waar ze naartoe zijn gegaan, wat ze gedaan hebben, wat hen drijft. Maar wat hemzelf betreft... Nou, goed, laten we zeggen dat hij altijd het gevoel had dat er hier iets miste. Het Oosten fascineerde